

Verstrikte webben

Noros

Argundianen trekken ten strijde voor land en eer, Schlessens voor buit en eer, Rondianen voor macht en eer, Rimoniërs voor passie en eer. Alleen een Norosman trekt ten strijde over contractrecht. Ze zijn een natie van winkeliers en advocaten, en ze verdienen alles wat ze krijgen wanneer de Opstand wordt neergeslagen.

PHILIPPE L'ORLEI, PALLAS, 906

Wij zijn mannen van principe, en een principe houdt stand, of het nu met grote letters is geschreven of in de marge is gekrabbeld. Ons woord is onze verplichting. Als een man niet te vertrouwen is, is hij geen man.

GENERAAL LEROI ROBLER, NOROSTEIN, 907

Brochena, Javon, Antiopia

Shawwal (octen) 928

4^e maand van de Getijdenvloed

‘Hoe gaat het met mijn koning en zijn zus, magister Gyle?’ vroeg de kaalgeschoren Jhafi zachtjes. Harshal ali Assam was een man van de Nesti's, en hij was in het striktste geheim hier in Brochena. Hij verwees niet naar Francis en Olivia.

Gurvon Gyle, gehuld in een vormeloze Jhafi-kirta en met een losse tulband op zijn hoofd, keek om zich heen in de kleine opiumsalon. De verleidelijke rook hing in slierten onder het plafond, maar Gyle zat dicht bij het enige raam in een stroom frisse lucht. De andere

man leek immuun voor het spul; hij was er waarschijnlijk mee opgegroeid. Ze dronken samen arak en hadden een mezze van gedroogd fruit en geroosterde noten besteld.

‘Het gaat ze allebei goed,’ antwoordde hij net zo zachtjes. ‘Zij is in het fort, hij zit op een onderduikadres.’

‘Waar?’

Gyle glimlachte. ‘Ik heb meer van je nodig voor ik dat prijsgeef, Harshal.’ Hij zweeg even en besloot het risico te nemen dat hij een geheim verklapte. ‘Heb je van Elena gehoord?’

Harshals pupillen werden kleiner terwijl hij dat verwerkte.

Nee, dus. Mooi. Gyle had aangenomen dat Elena rechtstreeks naar de Nesti’s zou gaan, maar misschien ook niet, aangezien die geloofden dat zij Cera had verraden in plaats van andersom. Het was een gok geweest om de man te laten weten dat hij niet wist waar ze was. *Verkeerd gegokt.*

‘We hebben gehoord dat ze niet meer in het paleis is,’ bekende Harshal. ‘Heb je weer ruzie met haar?’

Gyle haalde zijn schouders op. *Laat hem dat maar denken.* ‘Als je haar tegenkomt, dood haar dan snel, voordat ze je voor haar karretje spant,’ adviseerde hij. ‘Die vrouw heeft een giftige tong.’

Harshal vertoonde geen emotie. ‘Waarom wilde je me spreken?’

Gyle nam een slokje van de melkachtige arak. ‘De Dorobons zijn in theorie beter dan in de praktijk,’ merkte hij droogjes op.

‘Debiteuren stellen zelden prijs op het gezelschap van hun crediteuren,’ zei Harshal terwijl hij met zijn hand over zijn gladde hoofd-huid streek. Hij was een hoffelijke dertiger uit een oud adellijk Jhafi-geslacht, bereisd en in het bezit van een aanzienlijk fortuin. Ook was hij een kenner van wijn en olijfolie en een aanhanger van Ja’arathi, de mildere vorm van Amteh. Zijn banden met de Nesti’s waren sterk, hij had een goede naam bij zowel Jhafi als Rimoniërs, en hij onderhield een ontspannen relatie met de Harkun-nomaden. Harshal was een man van vele talenten, maar zijn grootste loyaliteit lag bij de Jhafi.

‘Het lijkt erop dat jullie Javonezen je na de onverwachte aanval van de Dorobons van schrik hebben overgegeven. Niemand heeft

teruggeslagen. Zijn jullie leiders verlamd door de dreiging aan het adres van Cera en Timori?’

Harshal maakte een nietszeggend gebaar. ‘Het kost tijd om oorlogen voor te bereiden,’ merkte hij op. ‘Maar we zijn met velen, en de Dorobons zitten nog steeds opgesloten in Brochena. De hoofdstad is niet gezegend met veel middelen. De mensen vertrekken in drommen om aan de hongerdood te ontkomen. De tijd staat aan onze kant.’

Dat was allemaal waar. De Dorobons leken blind te zijn voor de mogelijkheden. Het aantal vluchtelingen groeide met de dag en de Dorobons, die niet begrepen dat het voedsel in dit land uit provinciale bolwerken zoals Lybis en Forensa kwam, dachten klaarblijkelijk dat het hun vijanden zou verzwakken als ze de gewone burgers lieten gaan, dat die hen zouden belasten met extra monden om te voeden. Maar de vluchtelingen waren geen last voor de Aranio’s en de Nesti’s; ze waren verse mankracht.

‘Hoelang zal die officieuze wapenstilstand aanhouden?’

‘Een tijdje,’ antwoordde Harshal, ‘maar niet eeuwig. Je moet niet vergeten dat wij hier in Javon onze koningen kⁱézen. Als de een faalt, scharen we ons achter een andere. De droevige waarheid is dat we heel binnenkort een nieuwe koning zullen kiezen, en dan zijn Timori en Cera Nesti niet meer zo belangrijk. Nu al zien we dat de Dorobons minder manschappen hebben dan we vreesden. Onze verkenners maken melding van slechts twee legioenen. Jullie windschepen zijn weggevlogen. Deze wapenstilstand zal niet lang duren.’

Gyle knikte langzaam, zich er onbehaaglijk van bewust dat de Javonezen de situatie net zo goed begrepen als hij. ‘Luister, Harshal, ik doe mijn stinkende best om je prins en prinsessa in leven te houden.’

‘Waarom?’

‘Omdat de Dorobons een ramp zullen worden. Cera begrijpt dit land. Geef de situatie wat tijd. Misschien valt het allemaal uit elkaar zonder noodzaak tot openlijke strijd.’ Goede leugens moesten geloofwaardig zijn en zo veel mogelijk waarheid bevatten; hoewel Gyle eigenlijk niet zeker wist óf dit wel een leugen was. ‘Geef het tijd,

Harshal. Zeg je meesters dat ze niet overhaast moeten handelen.'

Harshals gezicht bleef nietszeggend. 'We horen geruchten over een of ander huwelijk.'

'Die zijn waar,' bevestigde Gyle. 'Ik ben het aan het regelen, om Cera's veiligheid te garanderen.'

Harshals wenkbrauwen schoten omhoog. 'Waarom?'

'Om vrede te krijgen. Oorlogen zijn rampzalig, man. Geloof me, ik heb er een paar meegemaakt en weet waar ik over praat.'

'Wat vindt Cera daarvan?'

'Die wil niet, natuurlijk, maar ze zal het doen omwille van Javon.'

'En Francis?'

'Hij loopt niet over van enthousiasme, en zijn moeder is fel tegen. Zij wil Cera en Timori laten terechtstellen.'

'Het volk zou woest worden. Er zou een opstand komen.'

Gyle spreidde zijn handen en trok zijn meest gematigde, redelijke gezicht. 'Dat zeg ik ook steeds.'

Harshal zette zijn vingertoppen tegen elkaar. 'Krijgen de Dorobons nog versterking?'

Gyle glimlachte en schudde zijn hoofd. 'Misschien. Hoelang kun je me geven voordat de Jhafi Cera en Timori aan hun lot overlaten?'

'Misschien drie maanden. Tot het einde van het jaar.'

Gyle overpeinsde dat. 'Ik kan je beloven dat de Dorobons voor die tijd geen versterking zullen krijgen,' zei hij behoedzaam. *Voor zover ik weet, krijgen ze helemaal geen versterking. Maar als ik een opstand kan uitstellen tot ik zelf versterking kan regelen, kan ik dit spel winnen. Ik, niet Octa Dorobon of wie dan ook.* 'Wacht met acties, alsjeblieft. Laat me proberen jullie koning en prinsessa te redden.'

'Wat heb jij daaraan?' vroeg Harshal. 'Jij hebt koning Olfuss laten vermoorden. De Nesti's zullen hun mening over jou niet bijstellen, Gurvon Gyle.'

'Mater-imperia Lucia had het bevel gegeven tot die aanslag, niet ik. Elena legde mijn bevelen naast zich neer.'

Harshal hield zijn hoofd schuin. 'Dat is niet wat ik van Elena heb gehoord.'

'Ze had het bevel om de waarheid aan niemand te onthullen,' ant-

woordde Gyle soepel. Hij wist niet of Harshal hem geloofde; die man was een te vaardig speler. 'Ik wil amnestie, geen vergiffenis. Lucia zoekt uitvluchten om me te verraden. Ik heb meer geld dan haar zoon de keizer, en ik zal er graag wat van uitdelen om uit haar klauwen te blijven.'

Hij zag dat Harshal nog niet overtuigd was, maar wel aandachtig luisterde. Met een toespeling op geld kon je veel meer bereiken dan door een beroep te doen op deugd en trouw.

Octa Dorobon, die met een smartelijk gezicht op haar troon zat, zag eruit als een geconstipeerde pad. Om haar heen stonden haar aanhangers, het gevolg van elk groot magiërshuis: neven en nichten, aangetrouwde familie uit op persoonlijk voordeel, favoriete protegés. Jankend, klagend, verbitterd volk met de gezamenlijke gnostische vuurkracht om een heel fort plat te gooien.

Dat hun haat grotendeels tegen hem gericht was, zat Gurvon Gyle niet dwars, althans voorlopig niet. Het was niet onmogelijk dat Lucia opdracht had gegeven om hem te laten vermoorden, maar hij had maatregelen getroffen. En in het openbaar zorgde hij ervoor dat hij op de grens bleef tussen een heersende en een adviserende rol.

Ze hadden zich in de Kleine Zaal verzameld, voorheen Cera's raadskamer. De Dorobons deden niet aan vergaderingen. Zij zaten op tronen en vaardigden besluiten uit waar ze toe kwamen zonder iemand te raadplegen, en hem al helemaal niet. Maar zijn nieuwe titel betekende dat er niets kon gebeuren zonder dat het zijn goedkeuring had. Aangezien hij alleen van die titel kon worden ontdaan als Francis werd gekroond, en nu haar zoon met de dag minder meegaand werd, was het een situatie waar Octa gek van werd.

De zaal was versierd met schilden, bustes en vaandels van de Dorobons, en aan het uiteinde was een aantal tronen neergezet. De middelste was voor Francis, als hij eenmaal was gekroond; voorlopig was het de zetel van Gyle, tussen moeder en zoon in. Er was ook een troon voor Olivia, maar die werd nooit gebruikt; de dochter van het huis had geen belangstelling voor politiek. De raadstafel was weggehaald en verder stonden er geen stoelen, waardoor de advi-

seurs langs de muren moesten staan en zich van daaraf in conversaties mengden als ze dat durfden.

‘Moeder, ik heb al gezegd dat ik het met keizerlijk afgevaardigde Gyle eens ben,’ klaagde Francis in de onbehaaglijke stilte. ‘Ik wil gekroond worden volgens Javonese protocollen.’ Zodat hij meerdere vrouwen kon huwen. Die jongen was volkomen gefixeerd op het idee dat hij zijn nachten te midden van vele mooie, exotische vrouwen zou doorbrengen.

‘Je bent een magiër van de Kore, Francis. Je trouwt met Leticia de Gallia of Felice d’Aruelle, of welke andere koninklijke volbloed ik ook voor je uitkies.’ Octa’s varkensoogjes richtten zich op Gyle. ‘Magister Gyle zal zijn obscene voorstel terugtrekken.’

Haar belangrijkste adviseur, Fenys Rhodium, de weduwnaar van Octa’s overleden zus, stapte naar voren. ‘Alleen een priester van de Kore mag uw zoon in de echt verbinden, vrouwe,’ zei hij. Op zijn verklaring volgde instemmend gemompel.

Gyle negeerde hem. Zijn eigen positie werd met de dag sterker. Hij was tot een overeenkomst gekomen met de familie di Aranio uit Riban om dringend noodzakelijke voorraden hout binnen te halen en had ervoor gezorgd dat het uit zijn naam zou worden uitgedeeld. Ondanks Octa’s toneelspel wist iedereen hier dat ze hem nodig hadden. Octa had Rhodium ingeschakeld in een poging haar eigen spionnennetwerk op te zetten, maar Gyle had snel zijn mensen op hen af gestuurd, en die hadden korte metten gemaakt met zeker tien van Octa’s groentjes. Ze vermoedde misschien dat hij achter de slachting van haar nieuwe agenten zat, maar ze kon niets bewijzen. Gyles mensen hadden veel ervaring in vreemde landen, en Rhodiums in Pallas gefokte intriganten konden niet tippen aan ervaren moordenaars zoals hijzelf of Mara Secordin, ongeacht hun bloedrang. Rutt Sordell zat inmiddels weer in een mannenlichaam – een gevangengenomen agent van de Dorobons – en voerde hun allerlei valse informatie waarvan Gyle dacht dat die nuttig zou kunnen zijn.

Hij richtte zijn aandacht weer op de onderhavige zaak. ‘Vrouwe, ik herhaal: er zijn in de lokale wetten bepalingen waarin staat dat de koning met vele vrouwen kan trouwen, als hij dat wil. Het is een

manier om een roerig rijk aaneen te smeden. Als uw vijanden nakomelingen krijgen die in aanmerking kunnen komen voor de troon, zouden ze dan lang vijanden blijven?’ Gyle zag Francis meeknikken bij zijn woorden. De jonge toekomstige koning zag hem nu als een echte vriend, tot groot afgrijzen van zijn moeder.

‘Dan júíst,’ kaatste Octa terug. ‘Ik heb broers elkaar wel voor minder zien vermoorden.’

‘Ze zouden een wettige aanspraak hebben,’ beaamde Rhodium, ‘en dat zou ze dubbel zo gevaarlijk maken.’

‘Maar dan hebt u die kinderen als gijzelaars,’ antwoordde Gyle op vlakke toon.

‘Ik zal geen enkel kind van mijn zoon wettig erkennen als het buiten een door Kore bekrachtigd huwelijk wordt geboren!’ bulderde Octa.

Francis tuitte zijn lippen. ‘Ik wil Leticia of Felice niet,’ klaagde hij. ‘Ze zijn lelijk en saai.’

‘Jij trouwt met wie ik zeg,’ liet Octa hem weten. Ze keken elkaar kwaad aan en Gyle hoorde de mentale conversatie bijna: *Ik ben koning – Ik ben je moeder – jammer, klaag – brul, kries*. Hij onderdrukte een glimlach.

‘Heer Francis,’ onderbrak heer Teris Grandienne hen, de hoogste ridder van de hofhouding, ‘mijn mannen raken geïrriteerd. Wanneer laat u ons naar Riban marcheren?’ De poging om van onderwerp te veranderen was opzettelijk; heer Teris was een van Octa’s mensen. Ze verachtte de jongere ridders, Francis’ speelgenootjes, die altijd partij voor hem kozen.

Francis weigerde zich te laten afleiden. ‘Ik ben de koning! Ik wil een kroon!’ Hij pruilde als een kind van twaalf. De oudere mannen probeerden hun minachting te verbergen, terwijl de jongere instemmend riepen. Boze blikken schoten rond op zoek naar een zondebok, en de meeste gingen naar de mensen die geduldig aan de andere kant van de zaal knielden: Francesco Perdonello en een zwerm van zijn Grije Kraaien, de bureaucraten van de stad, beladen met wets teksten en naslagwerken. Perdonello was het enige overgebleven lid van Cera’s oude Interne Raad; de meeste anderen waren naar Fo-

rensa gevluucht of omgekomen in het noorden.

Perdonello kuchte discreet. ‘Majesteit, voordat de reconstructie van de grondwet om legaliteit te verkrijgen voor...’

Francis draaide zich met een ruk om. Hij maaide met zijn hand alsof hij een vlieg verjoeg, en dertig voet verderop wankelde Perdonello van de onzichtbare klap. Achter hem krompen zijn Griuze Kraaien ineen.

‘Dit is mijn legaliteit!’ brulde Francis terwijl zijn periapt nog gloeide. ‘Ik wil een kroon!’

Gyle keek toe terwijl Perdonello zich vermande. Zijn gezicht bleef uitdrukingsloos, ondanks de striem op zijn wang. Het hoofd van de Griuze Kraaien was er de man niet naar om emotie te tonen, zelfs niet in een benarde positie. Ironisch genoeg was Perdonello alleen maar invloedrijker geworden na de opheffing van de Interne Raad. Eigenlijk had daarmee alle macht in Octa’s handen terecht moeten komen, maar wat de Dorobons niet zagen, konden ze niet beïnvloeden.

‘De wetten zijn bijna voltooid, Sire,’ zei Perdonello ernstig, alsof er niets was gebeurd. ‘Er worden snel regelingen getroffen. Volgende maand, Sire.’

‘Dat duurt te lang,’ klaagde Francis. ‘Alles hier duurt te lang.’

‘De Nesti’s hebben de grondwet van uw vader verbrand, Sire,’ legde Perdonello uit. ‘De traditionele Javonese grondwet vereist een gekozen monarch. We veranderen de clausules zo snel mogelijk, maar er moet rekening worden gehouden met vele factoren, en dan moet alles worden beoordeeld door wetgevers voordat het aan u wordt voorgelegd. Het proces...’

‘Hou je kop, man! Je gáát maar door! Je verveelt me!’ Francis keek kwaad om zich heen. ‘Alles verveelt me! Er valt niet eens wat te jagen in dit verrekte land!’

Octa tuitte geërgerd haar lippen. ‘Francis, word eens volwassen. Het koningschap houdt meer in dan alleen banketten en jachtpartijen.’

Francis Dorobon was het daar duidelijk niet mee eens. Hij priemde met zijn vinger naar Perdonello. ‘Maak die wetten af, man. Stuur

ze nog deze week naar me toe.' Hij draaide zich om en keek opstandig naar zijn moeder. 'En laat de clausules over polygamie erin staan als je je vingers wilt houden.'

Perdonello maakte vanuit zijn knielende houding een onhandige buiging toen Francis van zijn troon sprong.

'En moeder, wat een uitstekend voorstel. Ik wil een banket. En iets om op te jagen!'

'Er zijn bergleeuwen in de heuvels ten westen van hier,' merkte Gyle op.

'Leeuwen!' Francis draaide zich naar hem om. 'Uitstekend! Ik wil op leeuwen jagen.' Gyle maakte een halve buiging toen Francis doorging: 'Kom, vertel me alles over die grote katten.' Hij liep al naar de deur, maar zijn moeder greep in.

'Magister Gyle komt straks naar je toe,' zei ze ferm. 'We hebben zijn... wijsheid nodig... met betrekking tot een paar details.'

Francis' mond vertrok. 'Koningen doen niet aan details. Kom straks bij me, Gyle.' Hij beende de zaal uit en nam zijn coterie mee om de zwelgpertij van die avond te beginnen.

Zodra ze weg waren, klapte Octa in haar handen en blafte tegen Perdonello en zijn Kraaien: 'Eruit!'

Gyle keek met opzet niet in Perdonello's ogen toen de man vertrok. Hij wilde niets laten blijken van de relatie die ze sinds kort hadden opgebouwd.

'Magister Gyle,' begon Octa zodra de zaal op haar eigen mensen na verlaten was.

Hij draaide zich met een bewust neutraal gezicht naar haar om. 'Vrouw Dorobon.'

De Nesti's hebben haar echtgenoot vermoord, bracht hij zichzelf in herinnering, en de helft van haar vrienden.

'Ik ben er niet blij mee hoe je je probeert in te likken bij mijn zoon. Hij is nog naïef genoeg om te denken dat een man als jij het daadwerkelijk goed met hem voor zou kunnen hebben.'

Waar je je echt zorgen om maakt, is dat onze vriendschap misschien standhoudt, zelfs nadat ik mijn rol als afgevaardigde moet opgeven, dacht hij droogjes. 'Ik heb een troon voor hem gewonnen, vrouwe.'

‘De wapenkracht van de Dorobons heeft de troon gewonnen,’
kaatste heer Teris Grandienne kil terug. ‘We hadden elk leger kun-
nen vernietigen dat ze op ons af stuurden.’

‘Goed gezegd, heer Teris. We zijn je niets verschuldigd, Gyle.’

‘Wat heeft hij dan voor nut?’ Rhodium snoof. ‘Behalve dat hij de
jonge Francis vermaakt, dan. Misschien kunnen we hem aanstellen
als hofnar?’ Er ging gedempt gelach door de zaal.

‘Hij kan met die modderhuiden praten,’ zei een nicht van Octa
grinnikend. Ze was een strijdmagiër van middelbare leeftijd, met
een onderkin en een rossig gezicht. ‘Misschien is dat het enige waar
hij goed voor is.’

‘Ja, inderdaad,’ beaamde Octa. ‘Ik zal duidelijk zijn: je bent hier
niet welkom, Gyle. De Kroon heeft je misschien als afgevaardigde
aangesteld, maar je bent niet langer welkom. Zelfs belangrijke lieden
zoals keizerlijk afgevaardigden kunnen ongelukjes krijgen. Het lijkt
mij het beste dat je ontslag neemt en vertrekt voordat er iets onfor-
tuinlijks gebeurt.’

Typisch Octa: zo subtiel als een stier uit Estellayne. Gyle stond op
en stapte van zijn troon. ‘Ik zal mijn rol met alle genoegen neerleg-
gen als uw zoon gekroond is, en niet eerder.’ Hij keek om zich heen,
denkend aan de drie magiërs die voor hem werkten en die momen-
teel toekeken via kijkgaten rondom de zaal, en aan Rutt Sordell in
het lichaam van de jonge magiër pal achter Rhodium. ‘Ik geloof dat
ik een jachtpartij moet organiseren. Deze zitting van het hof is af-
gelopen.’

Heer Teris kwam voor hem staan. ‘Je zult de vrouwe de eer be-
tuigen die haar toekomt,’ beval hij.

‘Ik betuig de eer die verschuldigd is,’ antwoordde Gyle koeltjes.
‘Excuseer me,’ voegde hij eraan toe, en hij stapte om Teris heen.

Heer Teris greep zijn schouder vast en hield hem tegen. ‘Je bent
niet verexcuseerd.’ Hij haalde een handschoen uit zijn zak en sloeg
Gyle ermee in het gezicht. ‘Ik daag je uit voor een duel, Gurvon Gyle,
vanwege je respectloosheid ten opzichte van de matriarch van het
Huis Dorobon.’

Het werd stil in de zaal.